

er meget enkelt. Det drejer sig om, at de Sygeplejersker, der har faaet den Uddannelse der her kræves, faar en Anerkendelse, et Diplom, som de alene har Ret til at erholde. I § 2 fastsættes Betingelserne for Opnaaelsen af Diplomet, og i § 3 bestemmes det, at Sundhedsstyrelsen fører en Fortegnelse over dem, der har den nævnte Anerkendelse. Selvfølgelig maa der ogsaa i Lovforslaget være en Bestemmelse, hvorved det forhindres, at der gøres uretmæssig Brug af denne Autorisation, og en saadan Bestemmelse findes i § 4. Yderligere fastsættes der Straf for dem, der averterer som statsanerkendte Sygeplejersker uden at være det. Dernæst bestemmes det, at de, som for Tiden er Sygeplejersker, straks kan gaa til Sundhedsstyrelsen og faa Autorisation paa Grundlag af de Attester, de er i Stand til at fremlægge.

Det hele Lovforslag fremtræder i en saa enkel og klar Skikkelse, at der formentlig i og for sig ikke kan blive meget at drøfte yderligere. Efter de langvarige Forhandlinger og Overvejelser, vi har haft i Medicinalkommissionen om denne Sag, som nu er endt ved dette Lovforslags Fremkomst, kan jeg paa mit Partis Vegne paa det bedste anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Fremme.

Veistrup: De ærede Medlemmer, som har talt om denne Sag, har jo givet en nærmest historisk Redegørelse for Sagens Tilblivelse. Det ærede Medlem, der talte for Socialdemokraterne (Henriette Crone), gav saaledes en historisk Redegørelse for Sygeplejen i Almindelighed saavel som en Definition af, hvad man skulde forstaa ved Begrebet Sygepleje. Jeg skal ikke følge ærede Medlemmer i denne Henseende, men kun fremsætte et Par Bemærkninger om Lovforslaget, som det foreligger. Jeg vil dog gerne sige, at jeg deler den Opfattelse, som er kommet til Orde angaaende den forvort Samfund saa fortjenstfulde Gerning, som Sygeplejen er. Det er udenfor al Tvivl, at en hel Del af de Mennesker, som er knyttet til Sygeplejen, i højeste Grad fortjener Anerkendelse for deres Virksomhed.

Lovforslaget er, som den ærede sidste Taler (Piper) sagde, ret kortfattet, og han mente, at der maaske derfor ikke vilde være særlig Grund til at behandle det i Udvalg. Der er dog enkelte Ting i Lovforslaget, som jeg gerne vil henlede Opmærksomheden paa, og angaaende hvilke jeg gerne vil rette en Forespørgsel til den højtærede Justitsminister. Man søger gennem dette Lovforslag at gøre Sygeplejerskerne statsanerkendte.

Jeg for mit Vedkommende har ikke megen Tro til denne Statsautorisation, saa meget mindre som den synes mig at være noget formel, idet Forholdet er det, at det er de Sygehuse eller hvilke Institutioner, det nu maatte være, hvor Eleverne opholder sig, som skal give de Attester, der er nødvendige for, at Autorisationen kan meddeles. Den kunde for saa vidt godt gives, uden at det behøvede at være Statsanerkendelse; det forekommer mig, at Statsautorisation i og for sig ikke var nødvendig, naar man havde de tilbørlige Attester fra de anerkendte Læresteder, men Sygeplejerskerne har ønsket noget saadant, og jeg skal derfor ikke modsætte mig det. Kun maa jeg sige, at hvis man i Øjeblikket befinder sig paa Vej hen imod en statsautoriseret Sygeplejerskegering i Forbindelse med Krav om 3 Aars Uddannelse for al Sygeplejevirk-somhed, er jeg meget betænkelig derved. Jeg tror, at den Sygeplejevirk-somhed, der udfoldes rundt omkring paa Landet i Hjemmene, ikke i samme Grad — og paa dette Punkt er jeg ganske uenig med det ærede Medlem, som talte for Socialdemokraterne — fordrer den tekniske Færdighed eller Uddannelse, der er Tale om paa Hospitalerne, især fordi Hospitalsindlæggelse bliver mere og mere almindelig — det er meget faa Mennesker med svære Sygdomme, som nu faar Lov til at blive hjemme. Men der er en anden Side af denne Virksomhed, som det ærede Medlem for Resten ogsaa nævnte, nemlig den, som bestaar i at tage en Haand i med, hvor det er nødvendigt, hvad enten det drejer sig om Hjælp til den syge eller til de Børn, som findes i Hjemmet. Dette har hidtil formet sig paa den Maade, at man indenfor de Sygeplejeforeninger, der er almindelige paa Landet, som Regel har sendt en eller anden ung Pige, man havde Tillid til, ind paa et Kursus paa et Hospital eller et Sygehus for efter endt Kursus at ansætte hende som Sygeplejerske. Det er altsaa ikke alene det rent tekniske, jeg lægger Vægt paa, men ogsaa i meget høj Grad det, at det er et Menneske, som virkelig er i Besiddelse af den Hjælpsomhed, der kræves, særlig naar der er Tale om de smaa Hjem; derfor er jeg noget angstelig for at forlange 3-aarig Uddannelse, hvis det er Mening, at denne efterhaanden skal gøres obligatorisk.

Der er et andet Punkt i Lovforslaget, jeg har haft min Opmærksomhed henvendt paa. § 7 omhandler den Inspéktrice, der skal ansættes under Sundhedsstyrelsen; og i de Bemærkninger, som findes til Lovfor-